

tum'et var sat for hendes Hjertes Forvildelser. Hendes stakkels forkomne Kærlighedseventyr var tilende.

Der stod nu kun tilbage at underrette Forældrene. Og saa bort herfra! Jorden brændte under hende. Efter al Sandsynlighed vilde Per komme tilbage til København for at ordne sin Affærer, og hun vilde ikke udsætte sig for at løbe ham paa Ærmet derinde paa Gaderne. Desuden kunde hun nu ogsaa vanskelig skjule sin Tilstand længer. Hun havde en Anelse om, at Moderen igen var begyndt at fatte Mistanke, og hun vilde absolut undgaa enhver som helst Forklaring — i det mindste foreløbig. Derfor vilde hun rejse allerede den næste Dag. Alt var jo forberedt, saa der var ikke noget at bie efter.

Hun kom til at huske paa, at hun netop nu vilde kunne træffe sin Moder alene. Rosalie var i Bad sammen med de Smaa, og Faderen og Ivan var forlængst taget til Byen.

Nede i Dagligstuen sad Moderen ved sin Symaskine mellem Bjerge af Lagenlærred, som hun var i Færd med at sømme.

„Altid i Aktivitet, lille Mo'er," sagde Jakobe og kyssede hende paa Panden. „Finder man dig ikke ved dine Regnskaber, har du noget andet besværligt for."

Hendes Tone gjorde straks Moderen mistænksom. Men uden at lade sig mærke med noget klappede Fru Lea sin Datter paa Kinden og sagde:

„Ja, min Pige, Arbejdet var min Tids Middel til at holde Livet ud. — Og forresten tror jeg ikke, at der gives noget andet."

Saa tog hun atter fat paa Hjulet og lod Maskinen snurre.

Fru Lea var begyndt at bruge Briller, naar hun arbejdede, — hun var i det hele ældet stærkt det sidste Aar.

Jakobe gik en Tid omkring i Stuen, kiggede lidt i en Avis, lagde den igen og satte sig derpaa hen i en Lænestol i Nærheden af Moderen.

„Mo'er," sagde hun, „jeg talte forleden til dig om, at jeg kunde have Lyst til igen at se ned til Rebekka i Breslau. Jeg tror virkelig, jeg gør Alvor af det nu. Men mine Penge er sluppen for tidlig op i Aar. Kunde du ikke bede Fa'er om lidt Forstærkning."